

Akkor is, ha fáj...

Először is engedjétek meg, de ma **nem fogok tanítani, sem prédikálni**. Ma inkább, kihasználva, hogy nem megszokott időben, módon jöttünk össze, szeretnék megosztani veletek valamit a mostanában engem foglalkoztató gondolatokból, azokból, amikkel a Szent Szellem egyre többet hív, hogy foglalkozzam, és amikkel vagy találkoztatok már magatok is, vagy jópárotok fog ezekkel találkozni majd.

Ígérem, jövő héten majd megint harciasok leszünk, meg úttörők, és térnek majd meg új emberek, és lesznek kijelentések, gyógyulások, és csuda dolgok, de most, ma - **egy kicsit ülünk le**. Ülünk le a háború zajától kissé távolabb, a hétköznapi csatározásaitól kicsit messzebb, és kicsit, **kicsit ne tudjunk mindent**. Mi karizmatikusok, főleg vezetők, annyira tudjuk mindig mindenre a választ, igehelyeket, alapelveket, rendszereket. Most épp azt „tudjuk”, h szeptember 23.-án lesz az elragadtatás, de amúgy is mindig mindenre tudunk mondani valamit.

Egy jó ideje azt érzem, hogy – legalábbis az én életemben - **sok a beszéd**, az emberi válasz, igazságok, kijelentések persze stb., de **kevés a csend**. Márpedig ha nincs csend, akkor nincs SZÓ. Ha nincs szó, nem ismerem Őt.

1Ján 1:1 Ami kezdettől fogva vala, **amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk**, az életnek Igéjéről. **1:2** (És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) **1:3 Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk**, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **1:4** És ezeket azért írjuk nektek, **hogyan örömetek teljes** legyen.

Tudjátok, ezek fantasztikus sorok, mert egyben nekünk ígéretes is: ezek a **tesók hallották - Istent, látták-Istent, szemlélték-Istent, érinették az Istent, az Életet**. Hallották, érinették, intim közelségben voltak Istennel, és ez nekem is lehetne-de élünk-e vele, ezzel a lehetőséggel? Mikor hallgattam Őt, mikor éreztem érintését, mikor szemlélttem utoljára? **Elég nekem Ő? Elég nekünk Isten?**

Hogy is lehetne elég, ha ezek nincsenek, vagy elkopnak - pedig az öröm, a teljes öröm Belőle származna- akkor betöltődnek a helyére más dolgok, más örömök, más biztonságot ígérő dolgok. De ha mindazon dolgok, amikben most örömet lelek, azok nem lennének, elég lenne-e nekem Isten? Elég-e az Ő vigasztalása, elég-e akkor, ha fáj, elég-e az Ő tanácsa stb..

Mi keresztények: akarunk, tülekedünk, kérünk, imádkozunk, terveket tárunk elő, lelkesek vagyunk, általában jobban tudjuk, meg igazunk van; van, mikor Őt hibáztatva várjuk a csodákat az életünkben. Megvallásokat teszünk, konferenciákat szervezünk, és részt veszünk sok jó dologban, és szép lassan, de felépül egy hamis világ, keresztényinek tűnik, de amiben **igazából a mi akaratunkat akarjuk érvényesíteni, de legalábbis a miénket IS** - de nem lehet, nem ez a kereszténység, nem erre szól a meg és elhívásunk. Sajnálom, és nekem is fáj, de akkor sem ez.

Mi az Ő népe, királyi papság, szent nemzetség, vagyunk. Úristen, ebből mi látszik, nálam?

Amire a lelked szomjazik, amire szíved mélyén vágyódsz az valójában nem valamik sorozata, pénz, házasság, gyerek, előmenetel, gyülekezeti növekedés - **hanem VALAKI**. Világiaknak nagyon gyakran mondjuk, hogy van egy Isten alakú úr a szívedben és azt semmi sem fogja tudni betölteni. De a helyzet az, hogy ránk, **keresztényekre is igaz ez!** Vannak a szívünkben betöltetlen ürességek, és annyiszor annyiféle dologgal próbáljuk kitölteni, de az üresség csak megmarad. Ha Ő nincs benne,

vagy valahol kimarad, akkor egy idő után megérkezik az a furcsaérzés, h ennyi? Hol is az öröm? Hol a biztonság? Aztán szerencsés esetben már úgy kiáltunk fel: **hol van Ő?**

Az az elhívásod Isten népe, hogy **búcsút intsünk a világnak mindenestül!** Az Üzenet része az is, hogy **nem fogod tudni is-is-el megcsinálni**, megfutni az Utat. Nincs is-is. Nincs világ és kereszténység keverése. Jézus Krisztus Király, Úr mindenben az életedben, mindenben. És persze, Isten ad rá időt, hogy átalakuljon a gondolkodás módunk, az életvitelünk, de Ő ebbe az irányba fogja tolni az életed.

Mondj búcsút ennek a világnak, nem akkor, mikor elragadtatás lesz, hanem most. Úgy kell tekinteni az életemre, úgy nézni rá, mint elszáradt tájat a vonatból, mint a repülő mi felszáll, és látod még a sulidat, a házat, terveidet, de egyre távolabb és távolabb kerülve egy új perspektívába kerülsz, repülni fogsz. Az elhívásunk, hogy szálljunk a magasban, mint a sasok. Ez ijesztő.

Az Ő Jelenléte, Szava az egyedüli, mi az üres kővedrekben átváltoztatja a vizet-borrá. Az alabástrom szelencének szét kell törnie, hogy a kenet illata áradjon, el kell halnia az egy búzamagnak - hogy termés lehessen, egyszerűen nincs más út, és hiába szeretném néha hinni, h van, de nincs.

Isten minden egyes területen Úrrá és egyedüli Úrrá akarja, hogy tegyed, mert **ez a világ rendje. Nem azért mert neked megéri vagy sem, hanem mert ez az igazság.** Csak mellékesen: neked is ez lesz amúgy a legjobb, de ez fájdalommal jár. Amikor Isten épp átalakít erre, az mindig fáj.

Ábrahámnak **nehéz volt kijönnie Egyiptomból, ahová hívőként hát belesodródott. Jól ment neki ott, lelkileg jól érezte magát, Isten ott is megáldotta, igaz ember volt, járt gyülibe, stb. Annyira jól meg volt a világban, hogy ki kellett tessékelnie őt. Valószínűleg ez is fájt neki, de még fájdalmasabb volt, mikor a fiát át kellett adnia, hogy ne hogy bálványá váljon a szívében.** Nem csak a fiát tette az áldozati halomra, hanem vele együtt, minden elképzelést, minden reményt, terveket, **igazából saját magát, mindent, mindent betolt.**

Dolgokat még csak-csak tudunk adni az Úrnak, de önmagunkat, a szívünket-ezt nagyon fájdalmas. Többszöri kör és tisztítás eredményeképp, míg valaki eljut oda, hogy már akkor is, ha fáj, tudja azt mondani, hogy legyen meg az akaratod és beleállva, el kezdi járni azt az utat, csinálja mi rá lett bízva.

Lesz utána nehézség, lesz utána fájdalom?- lesz, de korántsem úgy és annyi, mint előtte, és mi főbb: látja, hallja, és szemlélheti is Őt új módokon.

Örök visszatérő kérdése az embernek, hogy valójában mekkora, és **meddig is terjed az önrendelkezési joga valójában az élete, sorsa felett.** Vannak hívők, akik egyfajta predesztinációban hisznek, eleve elrendelésben, és azt mondják, h Isten, aki kiválaszt magának feladatra embereket, így tulajdonképp sok választásunk nem maradt, ezért gyakorlatilag Őt terheli minden felelősség.

Természetesen ebben nem hiszek: a bibliában az egyéni önrendelkezési jog, és az ebből fakadó felelősség megkérdőjelezhetetlen, de az tény: az, hogy Isten mindent tud előre, kicsit megbonyolítja számunkra a dolgokat.

Tudta-e Jézus, hogy ki árulja majd Őt el, mert el volt-e döntve, hogy Júdás lesz az? Én azt gondolom, hogy emberként, kezdetektől nem tudta, a Szentlélek jelentette neki azon az estén ki. De miért? Mert a személy nem volt előre eldöntve, sőt. Az áruló-szerep volt meg, az, hogy ki játsza el, nem volt kijelölve.

Ján 6:69 Mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje.” **6:70** Jézus így válaszolt: „Én választottalak ki benneteket, mind a tizenkettőt, **mégis van közöttetek egy ördög!**” **6:71** (Júdásról, az Iskariótes Simon fiáról beszélt, aki el akarta őt árulni, pedig ő is egy volt a tizenkettő közül.)

Jézus ekkor még nem tudta, hogy ki lesz az áruló, csak azt, hogy közöttük az egyik az.

Ján 13:2 És vacsora közben, amikor az ördög belesugalta már iskariótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,

Mikor sugallta a szívébe? A vacsora alatt, nem előtte pár évvel.

Luk 22:31 „Simon, Simon, a Sátán elkért titeket, hogy kiválogasson, mint a földműves a búzát. **22:32** De én imádkoztam érte, hogy ne veszítsed el a hitedet. Ezért amikor visszatérsz, erősítsd meg a testvéreidet!”

Az igéből inkább az tűnik, ki hogy az **ördögnek eleinte nem volt tudomása arról, hogy ki lesz az ő eszköze**, ezért ő kikérte a tanítványokat és próbálgatta őket. Jézus egy elejtett mondatából derül csak ki, hogy ki is volt az ördögi támadás **elsődleges célpontja: Péter**, ő lett amúgy kiszemelve az árulásra, nem Júdás, ezért Jézus külön imádkozott érte; végül egy másik apostol, Júdás töltötte be a szerepet. **Nem Isten döntötte el Júdás sorsát**, a szerep, **a küldetés volt kész- és volt egy ember, aki felvette azt a kabátot**. Isten nem igazságtalan! Nincs olyan, hogy Isten rád kényszerít egy életet, szolgálatot és te nem tudnál belőle kiszállni. **Azok a döntések, amiket Isten mellett teszünk és fájnak, azok önkéntesek!**

Maga Jézus is tudatában volt annak, hogy bármikor ki tudna szállni, meg is mondta Péternek:

Máté 26:52 Akkor monda neki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert akik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük. **26:53** Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többezrennyi sereg angyalnal? **26:54** De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni?

Isten felkínál egy sorsot, életet, szolgálatot, küldetést, **ÉS keresi hozzá az embert, nem kijelöli, hanem keresi és megkérdezi: Ézs 6:8** És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: **Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!**

Az Isteni kérdésre, kérésre jön az emberi válasz: engem, engem küldj el; vállalom; legyen meg az akaratod.

Isten nem kényszerít bele a küldetésedbe, de az abból fakadó feladatodra igen, és akkor, arra tud nyomást gyakorolni, bár azt is csak egy darabig. Mondok példát: Jónás- kényszerítve volt, hogy egy üzenetet átadjon Ninivének? Igen. A cethal gyomrát tekinthetjük nyugodtan akarat-nyomásnak Isten felől. No de kényszerítve volt, hogy próféta legyen? Nem. Kényszerítve vagy, hogy megnőssülj, nem-sőt. De ha megnőssülsz- nyomás lesz rajtad, hogy jobban csináld.

Azért fontos az identitásunkról ilyen szempontból is elmélkedni, mert sok nehézséget, fájdalmat meg lehet majd érteni, ha tudom, hogy ez vagy az a fájdalom, Isteni „nyomogatás”, **az a munkaköri nyomásból fakad, és nem abból, hogy engem az Isten nem szeret.**

Milyen lehetett, mikor a **gyermek Jézus meg tudja, hogy Ő az Isten Fia? Milyen lehetett a nap, mikor ez kijelentődött számára? Hetek, hónapok vagy évek teltek el, míg azt is megértette, hogy majd meg kell halnia, kínhalállal? Hány évig tartott, míg küzdött benne az élni akarás, az élni, mint mindenki más, és a között, amire az Atyának fent igent mondott, hogy a világ üdvözítője legyen? Azért tudta elfogadni a Gecsemáné méregpoharát (küldetés), mert előtte már elfogadta az identitásában azt, hogy megváltóként-abbban az is benne lesz, hogy halál.**

Mikor feleségként, férjként, szolgálóként - igent mondasz egy embernek, vagy Istennek, akkor nem csak egy személynek, de **egy küldetésnek is igent mondasz**. Mikor jönnek a fájdalmas részek, akkor

tudnod kell, hogy nem Isten kényszerítette rád, te döntöttél, Te vállaltad - de Ő benne van a küldetésedben, és az identitásod **új részének megszületésében, kialakításában, helyreállításban**, és azért helyez rád nyomásokat, fájdalmas döntéseket, mert ezekkel fogod elérni azt a célt, amire elhívott és Te igent mondtál.

Tomboltál már úgy a magányodban Isten előtt, nem a lázadás szavával, **csak azzal, hogy miért én, miért velem?** Hiszen szolgálak, hiszen igyekszem-akkor miért velem, miért rám nehezedik súlyos kezed? Érezted: nem is olyan biztos, hogy meg akarom tenni, félek, ki akarok szállni, én csak normális életet akarok, fájdalom nélkül nem lehetne? És hallgatás rá a válasz, mintha a menny rád várna, hisz a kérdés már elhangzott régebben- kit küldjek? És hát nem tolonganak azért a szerepeért! És megélted-e már mikor lerogysz a földre, és azt mondd, h Uram, legyen meg az akaratod, megteszem - **de egyet kérek, legyél velem, tudnom kell, hogy mellettem leszel.**

Az egyik legfájdalmasabb emberi, hívő megtapasztalás, az az, mikor úgy érezzük, ez sok, ez túl sok, ezt már nem bírom el- de: **ezt meg kell, hogy előzze egy megegyezés az illető és Isten között**, különben nem passzírozna így az Úr, mert az **Úr nem passzíroz bele döntésbe, nincs eleve elrendelés a személyes életedre. Elhívás van**, amire válaszolni kell és abban sokszor benne maradni.

De még ekkor is, **folyamatosan ott lesz a távozás lehetősége** - Isten nem kényszerít még utána sem. Győzköd, megerősít, támogat, de helyetted nem dönti el, hogy rajta és benne maradsz-e. Isten nem kényszerít senkit sem olyan életre, amit az illető ne tudna megfutni. Sőt, ha elvétjük - akkor is, akkor is segít, de nem dönti el, helyettünk, hogy vállaljuk e sorsunk.

Az emberi lélek iszonyú erős, és nagy magyarázó, de folyamatos háborúságot okoz ezzel, és szenvedést. Isten azt ígéri, hogy **mikor megadod magad, akkor békességre lelsz**, amíg harcolsz ellene-addig szenvedés.

A hit nagy próbái közül a legnagyobb, a lemélyebb: mikor úgy tűnik: Atyám, miért hagytál el engem? Belehullani a döntéseink mélységébe, hagyni had dolgozzon, égessen, végezze el, mit akar- minden más az erre felkészítő pálya.

Ezek után jogos a kérdés: na, de hol az öröm és békesség? Hol van az a „teljes öröm van házádban”? Lehet világ nélkül örömmel élni? Azt látom, hogy annyira átítatja a lelkünket a világ, hogy mikor csak Isten lenne, egyszerűen sokkot kapunk és visszakérdezzük, hogy az biztos, hogy elég?

A válasz, hogy a teljes öröm az **Istennel és a Vele valódi közösségben lévő testvérekkel való közösségben** van elrejtve.

De hol, illetve kik között épül ilyenféle közösség? Azok között, **akik maguk is látják, hallják, tapintják, Jézus Beszédét**- ők tudnak olyan közösségre lépni egymással, ami valódi, ami világos, amiben erő van, meghalás a másikért, amiben van igazi szeretet. És mikor ezek az emberek így kapcsolódnak Istenhez, akkor tudnak egymáshoz is- és Isten azt írja, hogy **akkor az örömünk teljes lesz.**

1Ján 1:1 Ami kezdettől fogva vala, **amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk**, az életnek Igéjéről. **1:2** (És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) **1:3 Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk**, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **1:4** És ezeket azért írjuk nektek, **hogy örömetek teljes** legyen.

Mennyire kevésnek tűnik ez néha, és mennyire nehéz valójában. De bennem egy növekvő elégedetlenség van, kielégületlenség, szomorúság, éhség van valami több iránt. Először azt hittem

több megtért, aztán hogy jobb házasság, aztán több bármi - ami örömet fog biztosítani, de látom, hogy **több Menny kell, több Jézus, több közösség Ővele.**

Lelkünk olyan pár év után, mint egy félig kiütött boxoló. Isten népének egyik legszebb, legmélyebb megtapasztalása: mikor a hit páncélja sáros, a kardunk valahol a földön, csuklónk alig bírja tartani, az ellenség a lelkünkön tapos, körbe vesznek Básán bikái, sírunk és úgy tűnik, hogy nincs remény. Ekkor a tömegben egy mezítlábas férfi megáll feletted, csak a saruját látod, megérzed, és csak nyöszörögsz, Jézus segíts, és a Szentlélek kezd belülről felerősíteni, felállsz, és akkor is, ha fáj, elkezded Őt követni újra. Ez a harmadik nagy bizonyágtétel, amiről Jézus beszél: legyőzték a sátánt a bárány vérével, bizonyágtételük szavával és azzal, hogy **akkor is, ha fáj, nem kímélik a lelküket.**

Ezért, akkor is, ha fáj: elkezdesz adakozni; akkor is, ha fáj: elkezdesz megbocsájtani, akkor is, ha fáj, elkezdesz újra nekifutni; akkor is, ha fáj, el kezdesz dicsőíteni..

És akkor megint megismersz Ő belőle valamit, megint tapintod, érzed, hallod, szemléled Őt, és minden a helyére kerül.

Dicsőség Istennek!